

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/123/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114207418
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5114207418.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v právnej veci navrhovateľa: TELERVIS PLUS a.s., so sídlom Staré Grunty 7, Bratislava, IČO: 35 717 769, právne zastúpený JUDr. Alanom Strelákom, advokátom so sídlom L. E. XX, J., proti odporcovi: O. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. X/XX, X., o zaplatenie 870,26 eur s príslušenstvom, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/105/2014-42 zo dňa 25. novembra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** vo výroku, ktorým bol návrh vo zvyšku zamietnutý a vo výroku o trovách konania.

Rozsudok okresného súdu **p o n e ch á v a n e d o t k n u t ý** vo výroku o zastavení konania v časti o zaplatenie 138,60 eur.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd na základe dispozitívneho úkonu navrhovateľa zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 138,60 eur (zmluvná pokuta) a vo zvyšnej časti návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi titulom zmluvy o úvere zo dňa 13.4.2011 povinnosť zaplatiť 870,26 eur spolu s príslušenstvom, zamietol. Východiskovo zdôraznil, posudzujúc rozdiely v pojmových znakoch zmluvy o úvere a zmluvy o pôžičke, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o úvere. Následne, skúmaním jej zmluvných podmienok zistil, že prehlásenie o prevzatí hotovosti je súčasťou úverovej zmluvy, kedy spotrebiteľ nemá možnosť odmietnuť takéto prehlásenie, dokonca sa na potvrdenie prehlásenia nevyžaduje jeho aktívna súčinnosť. V dôsledku toho, v prípade ak dlžníkovi po podpise zmluvy nie sú vyplatené prostriedky v plnej výške (napr. pri započítaní), dostáva sa do dôkaznej núdze a takéto prehlásenie je pre neho nevyhovujúce. Naopak, riadne vyhotovenie a odovzdanie účtovného dokladu dlžníkovi znamená nárokovateľnosť týchto prostriedkov a k započítaniu by muselo dôjsť osobitným úkonom. Z iných konaní je pritom súdu známe, že navrhovateľ poskytoval tzv. reúvery, pričom svoje nároky svojvoľne zrážal, resp. prostriedky započítaval aj na úhrady tzv. domáceho servisu.

V danej spojitosti prvostupňový súd upozornil, že navrhovateľ/veriteľ nepostupuje bežným a transparentným spôsobom a obchádza ustanovenie § 10 zák. č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve tým, že nevyhotovuje účtovné doklady a neodovzdáva ich tretej osobe. Dokonca nepreukázal ani základné účtovanie splátok v zmysle § 11 uvedeného zákona, čím môže vážne poškodiť záujmy dlžníka - spotrebiteľa, najmä ak dôjde k strate „kartičky - splátkový kalendár“. Dodal, že v inom konaní (zatiaľ neprávoplatne) už vyhlásil za neprijateľnú zmluvnú podmienku, v zmysle ktorej dlžník podpisom potvrdzuje prevzatie hotovosti pri uzavretí zmluvy. Nemá preto dôvod odchyliť sa od tam prezentovaných úvah, nakoľko veriteľ pri konsenzuálnom charaktere zmluvy o úvere prenáša dôkazné bremeno o tom,

že mu neboli vyplatené peňažné prostriedky v plnej výške na spotrebiteľa (pri úplnej absencii účtovných záznamov na strane veriteľa). Ak má podľa ustanovení zmluvy o úvere vzniknúť uzavretím zmluvy nárok na poskytnutie prostriedkov, nemôže dlžník už v zmluve prehlásiť, že prostriedky prijal. Podľa okresného súdu je povinnosťou podnikateľa vydať doklad o účtovnej transakcii, musí sumu odovzdať do rúk dlžníka a následne v prípade iných nárokov, je na vôli dlžníka, či takéto z prijatých prostriedkov uhradí alebo nie, veriteľ však musí opätovne vydať doklad o účtovnej transakcii. Naproti tomu, ak dlžník už pri podpise zmluvy prehlási, že prijal prostriedky v plnej výške, v prípade odovzdania nižšej sumy po započítaní rôznych "nárokov", vzhľadom na prípadnú dôkaznú núdzu a poukaz na rôzne ustanovenia zmluvy a obchodných podmienok, je dlžník skôr nútený prijať riešenie ponúkané veriteľom, ktoré nereflektuje ani len základné nároky spotrebiteľa. Dodal, že nemožno opomenúť ani prípadné prevenciu pred daňovými únikmi.

Následne sa prvostupňový súd prejudiciálne zaoberal platnosťou tzv. "zmluvy o domácom servise" (ďalej len „ZoDS“). Podľa vedomostí z vlastnej praxe (najmä z konaní s navrhovateľom) mal totiž za to, že uvedená zmluva je ponúkaná súbežne so zmluvou o úvere, keďže na základe nej dlžník platí poplatky, ktoré by neplatil, pokiaľ by neuzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Hoci navrhovateľ ZoDS nepredložil, považoval súd za známe (ide totiž vždy o totožný formulár), že predmetom servisu na základe zmluvy má byť "služba" veriteľa vo forme poskytovania konzultačných a nadštandardných služieb, spočívajúcich v starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru na základe s ňou uzavieranej úverovej zmluvy, najmä služby spočívajúcej v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrola splátkového kalendára, upozornenia na termín splátky a na prípadné následky nesplácania. Z obsahu ZoDS je zrejme, že bola uzavretá výlučne v súvislosti s úverovou zmluvou, na zánik ktorej, resp. na splnenie záväzkov z ktorej bol viazaný aj zánik tejto zmluvy. Ide preto o zmluvu závislú na príslušnej úverovej zmluve. Uvedená skutočnosť je zvýraznená aj tým, že "cena služby" dosahuje súčet výšky troch mesačných splátok dohodnutých v danej úverovej zmluve, ktoré podľa zmluvy o úvere sú pri úvere splácané len v sume 3,25 eur, pričom splátky ZoDS sú splatné v termíne splatnosti prvých troch znížených splátok zmluvy o úvere. Súd I. stupňa taktiež poukázal na skutočnosť, že osobitne uzavretá ZoDS neprinesla pre dlžníka viac práv a výhod, ako by mal, pokiaľ by zmluvu neuzavrel, nakoľko je zrejme, že výbery vždy musel realizovať "obchodný zástupca", ktorý ich inkasoval a inkasovanú sumu používal na úhradu svojich provízií a vyplatenie nových úverov. Súd nezistil ani žiadne iné "poskytovanie služieb", ako finančné poradenstvo, správa majetku a pod. Navyše, všetky takéto služby poradenstva považoval aj vzhľadom na finančnú a sociálnu situáciu dlžníka za nereálne. Ani v iných konaniach totiž nedokázal zistiť skutočný rozdiel a výhodu klienta, ktorému je poskytovaný domáci servis od klienta, ktorému takýto domáci servis poskytovaný nebol, najmä v takom rozsahu, aby bola dôvodná odplata vo výške cca 1/3 úveru.

Na základe konštatovaného považoval súd I. stupňa uzavretú ZoDS za účelovú v snahe obísť najvyššiu povolenú hranicu úrokov a sankcií s cieľom obchádzať zákon (ZoDS neponúkala žiadnu pridanú hodnotu, len nepriamo navyšovala cenu úveru) a preto za absolútne neplatnú v zmysle § 39 OZ.

Ďalej okresný súd poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ si svojvoľne uplatňuje nároky z neprijateľnej zmluvnej podmienky v ďalších konaniach, hoci konajúci súd právoplatným rozsudkom 14C/86/2012-49 zo dňa 02.10.2012 vyhlásil zmluvnú podmienku, podľa ktorej v sume poplatku za správu úveru je zahrnutá aj suma úrokov, ktoré majú byť zaplatené počas doby poskytnutia úveru za neprijateľnú. Uvedená formulácia totiž znemožňuje predstavu o sume celkového úroku, poplatku a podielu v splátke a bráni možnosti predčasného splatenia.

Posúdením existencie zákonných náležitostí zmluvy v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch dospel prvostupňový súd i k záveru o bezúčelnosti a bezpoplatkovosti (§ 11 aplikovaného zákona) poskytnutého spotrebiteľského úveru z dôvodu absencie údajov o RPMN. Konštatoval, že v zmluve bola uvedená len priemerná RPMN a RPMN zo spotrebiteľského úveru bola uvedená vo všeobecných podmienkach. Uvedenie RPMN ako jedného z hlavných indikátorov výhodnosti úveru je však podstatným údajom zmluvy, ktorý nemožno bez následkov zaradiť do obchodných podmienok. Tie totiž slúžia len na spresnenie a identifikáciu zmluvných dojednaní, ináč sa obchádza účel zákona spočívajúci v informovaní spotrebiteľa. Pokiaľ bola v zmluve uvedená len priemerná RPMN, obchádza sa účel zákona o informovaní spotrebiteľa, nakoľko ten sa bude spoliehať na údaj v znení zmluvy, kde priemerná RPMN bude pôsobiť ako klamlivý údaj, nakoľko spotrebiteľ nemá dôvod hľadať údaj o RPMN vo všeobecných podmienkach. Navyše, náklady súvisiace s „domácom servisom“ mali byť zahrnuté

do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“), inak bola výška RPMN určená v neprospech spotrebiteľa.

Zhrnúc uvedené, okresný súd uzavrel, že navrhovateľ v konaní nepreukázal poskytnutie úveru v určitej výške, nemohol preto preukázať ani jeho (nesplatený) zostatok. Z tohto dôvodu uplatnený nárok zamietol.

O trovách konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že procesne úspešnému odporcovi náhradu trov nepriznal, nakoľko u neho vznik trov nezistil.

Proti tomuto rozsudku, čo do výroku o zamietnutí návrhu a výroku o trovách konania, podal odvolanie navrhovateľ a domáhal sa zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia vecí na ďalšie konanie. Namietal, že si je vedomý konsenzuálneho charakteru uzavretého kontraktu. Súd však túto skutočnosť úplne zbytočne spája s časom odovzdania peňazí. K vzniku zmluvy o úvere totiž došlo dohodou strán o podstatných náležitostiach (zmluvy) a to, že k následnému odovzdaniu finančných prostriedkov došlo priamo na mieste po podpise zmluvy neznamená, že takýto postup zmluvných strán je protiprávny (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo 780/2010).

Ďalej prvostupňovému súdu vytykal, že sa nedostatočne zaoberal otázkou, či odporca vôbec žiadal navrhovateľa o vydanie písomného potvrdenia. Zdôraznil, že výšku prijatých splátok zaznačuje na listine „splátkový kalendár“ a odporca predmetný zápis v konaní nespochybnil. Poskytnutie hotovostného úveru jednoznačne vyplýva z textu zmluvy, ktorá samotná môže byť podľa zákona o účtovníctve účtovným dokladom. V odôvodnení síce súd vyčíta navrhovateľovi obchádzanie ustanovenia predmetného zákona, účtovné doklady od navrhovateľa však vôbec nežiadal predložiť. Opísaný záver súdu je z tohto dôvodu predčasný a nesprávny. V danej spojitosti dodal, že všetky finančné pohyby sú zachytené v úverovom softvéri, ktorý bol vyvinutý špeciálne pre potreby navrhovateľa a schválený audítormi. Vzhľadom na to, že v čase poskytnutia úveru bolo možné poskytovať spotrebiteľské úvery v hotovosti, nevidí navrhovateľ právny ani iný dôvod vyhlásenia spornej zmluvnej podmienky za neprijateľnú. O reálnom odovzdaní finančných prostriedkov svedčí aj fakt, že odporca čiastočne svoj dlh voči navrhovateľovi splnil.

Odvolateľ nesúhlasil s vyhlásením dotknutej zmluvnej podmienky za neprijateľnú, nakoľko nie je jasné, akým spôsobom by sa skutočnosť, že spotrebiteľ prevzal v hotovosti poskytnutý úver zmenila, ak by navrhovateľ vydal osobitný písomný doklad o poskytnutí úveru. Dôkazné bremeno o tom, že odporcom nebol vyplatený dlh v dohodnutej výške ako má byť, vždy stíha odporcu, bez ohľadu na to, či je táto skutočnosť potvrdená priamo v zmluve alebo na osobitnom doklade. Hypoteticky situácia, že dlžníkovi je veriteľom odovzdaný menší obnos finančných prostriedkov, ako podľa zmluvy mal byť odovzdaný, môže nastať aj v prípade, že dlžníkovi je vydané osobitné písomné potvrdenie zo strany veriteľa. Uvedené sa podľa navrhovateľa v tomto prípade samozrejme nestalo. Odporca sa pritom k tvrdeniam uvádzaným navrhovateľom žiadnym spôsobom nevyjadril a nespochybnil ich, v dôsledku čoho súd stavia navrhovateľa do nevýhodnejšej pozície, keď od neho žiada, aby preukazoval skutočnosti, pri ktorých bremeno tvrdenia a dôkazu zaťažuje protistranu.

Vo vzťahu k hodnoteniu ZoDS okresným súdom odvolateľ namietal, že s obsahom zmluvy súd nebol oboznámený a zmluvu o domácom servise nežiadal doložiť. Pri rozhodovaní teda vychádzal iba z listín predložených súdu v iných konaniach, ktorý postup možno označiť za prinajmenšom neštandardný, vznášajúci do rozhodovania súdu prvok nejasnosti. Nadväzne navrhovateľ pripustil, že ZoDS bola skutočne uzavretá v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Táto skutočnosť však podľa neho nemôže založiť jej neplatnosť ako celku, nanajvýš môže spôsobiť jej čiastočnú neplatnosť. Uzatvorenie ZoDS totiž nebolo podmienkou uzatvorenia inej zmluvy ale slobodným výberom odporcu.

Zároveň odvolateľ dal do pozornosti rozhodnutie Inšpektorátu SOI z 6.11.2012 so záverom o neporušení ust. § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v prípade domáceho servisu na základe samostatnej objednávky a samostatnej zmluvy. Obdobne Krajský súd v Banskej Bystrici (sp. zn. 13Co/31/2013) ustálil platnosť zmluvy o poskytovaní domáceho servisu.

Za neudržateľnú navrhovateľ označil argumentáciu okresného súdu spočívajúcu v tom, že RPMN sa nachádza iba v obchodných podmienkach. Akcentoval, že obchodné podmienky sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, preto musia byť posudzované spoločne so samotnou zmluvou a nie je možné ich oddeliť od samotnej zmluvy. Navyše zákon o spotrebiteľských úveroch nestavuje akým spôsobom má byť RPMN v zmluve vyjadrená, stanovuje len povinnosť, aby uvedenie RPMN bolo súčasťou zmluvy.

Ohľadne tvrdenia súdu, že navrhovateľ svojvoľne uplatňuje nárok z neprijateľnej zmluvnej podmienky vyhlásenej rozsudkom č.k. 14C/86/2012 zo dňa 02.10.2012 (aj v iných konaniach), odvolateľ uviedol, že predmetná zmluva neobsahuje poplatok za správu úveru a navrhovateľ si ani neuplatňoval žiadny nárok z poplatku za správu úveru. Zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretá s odporcom nie je rovnaká a nie je ani s rovnakým významom ako zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú v konaní 14C/86/2012.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. (z tohto titulu nedotknutými ponechal samostatný a odvolaním nenapadnutý výrok o čiastočnom zastavení konania) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok v napadnutej časti potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

Úvodom svojej úvahy odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi.

Je totiž zjavné, že v dôsledku formulárového/šablónového podávania odvolaní navrhovateľom, jeho odvolacie námietky nezodpovedajú vecným dôvodom, na ktorých sa napadnutý rozsudok zakladá. V danej spojitosti však platí, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré (ani) nevyslovil, ako je tomu v prípade polemiky odvolateľa vo vzťahu k vyhláseniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky (ktorou spotrebiteľ potvrdil podpisom prevzatie istiny pri podpise zmluvy). Obsahom napadnutého rozsudku totiž takéto rozhodnutie/vyhlásenie nebolo. Odvolaciemu súdu je z jeho činnosti známe, že k vyhláseniu uvedenej zmluvnej podmienky za neplatnú došlo v (inom) konaní vedenom pred OS Žilina pod sp. zn. 14C/337/2013. Skutkovým okolnostiam (práve) uvedeného prípadu zodpovedá i (ďalšia nenáležitá) odvolacia námietka o nesprávnom započítaní sumy 286,65 eur.

Naopak, vo vzťahu k viacerým nosným argumentom okresného súdu (ktoré viedli k zamietnutiu návrhu) v odvolaní absentuje akákoľvek konkrétna úvaha/protiargumentácia. Predovšetkým ide o záver prvostupňového súdu o bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru z dôvodu, že neobsiahnutím nákladov na domáci servis do výpočtu RPMN, bol predmetný indikátor stanovený v neprospech spotrebiteľa, resp. záver o nepreukázaní výšky poskytnutého (a nadväzne nezaplateného zostatku) spotrebiteľského úveru. Uvedená skutočnosť - nepochybné dotknutých relevantných záverov prvostupňového súdu - sama osebe (z hľadiska procesnej ekonomie) nevyhnutne vedie k procesnému neúspechu odvolateľa v podobe potvrdenia napadnutého rozsudku, nakoľko ani prípadná správnosť ostatných čiastkových odvolacích dôvodov (napr. v podobe nesprávnosti ďalšieho samostatného dôvodu bezpoplatkovosti daného úveru) nie je spôsobilá zmeniť/zvrátiť záver o dôvodnosti zamietnutia návrhu.

Napriek konštatovanému považoval odvolací súd za vhodné vyjadriť sa i k tej časti odvolacej argumentácie, ktorá, hoci je neopodstatnená, reálne zodpovedá/korešponduje záverom predostretým prvostupňovým súdom. Obligatórne vyžadovanie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov je motivované osobitným cieľom zákonodarcu (vyplývajúcim z pozitívneho záväzku štátu v oblasti spotrebiteľskej ochrany) umožniť/zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočný rozsah podkladov pre rozhodnutie o ne/uzavretí zmluvného záväzku. Inými slovami, účelom zakotvenia obligatórneho charakteru uvádzania údajov o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere je, aby spotrebiteľ, ktorý ju uzatvára, mal možnosť porovnať tento údaj s priemernou výškou RPMN od všetkých poskytovateľov úverov pre obdobné typy úverov, resp. konkrétnou výškou RPMN u iných poskytovateľov úverov a posúdiť, či poskytovaný úver je (na základe tohto porovnania) pre neho výhodný alebo nie. Absencia tohto údajov v zmluve potom znemožňuje spotrebiteľovi vyhodnotiť výhodnosť jemu ponúkaného/poskytovaného úveru.

Nadväzne je postup/snaha navrhovateľa obchádzať spotrebiteľskými predpismi explicitne vyžadované údaje odkazom na VOP neakceptovateľná (odvolací súd tu poukazuje na závery okresného súdu o upresňujúcom/doplňujúcom charaktere obchodných podmienok). Odkazy na všeobecné obchodné podmienky, sadzobníky, prílohy, príklady a obdobné „dokumenty“, vnášajú do procesu rozhodovania spotrebiteľa nežiaduci prvok neurčitosti, ktorého odstránenie je práve primárnym zámerom aplikovanej (a navrhovateľom obchádzanej) právnej normy. Z opísaného aspektu je irelevantné, že „obchodné podmienky“ sa nachádzajú na druhej strane samotnej zmluvy, o to viac, že obsahujú alternatívne uvedenie hodnôt RPMN (t.j. nie podľa okolností konkrétne poskytovaného úveru). Pokiaľ odvolateľ

naznačuje, že zmluva môže byť tvorená odkazom na všeobecné obchodné podmienky, ide o úpravu založenú na rovnosti, typickej pre podnikateľské subjekty vystupujúce v obchodno-právnom vzťahu a ktorá (úprava) z tohto dôvodu nezodpovedá rozhodovacou činnosťou súdov už akceptovaným/ustáleným štandardom spotrebiteľskej ochrany. Odvolací súd v tejto spojitosti záverom len dáva do pozornosti odvolateľa aktualizované znenie § 52 ods. 2 posledná veta OZ (novela vykonaná zákonom č. 102/2014 Z.z., prenášajúca uvedené závery aplikačnej praxe do normatívnej podoby), v zmysle ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Právne účinky nie je možné priznať ani takému postupu, ktorým navrhovateľ dojedania, svojou povahou zjavne predstavujúce všeobecné obchodné podmienky, označí za „obchodné podmienky“, a považuje ich fakticky za (základné) zmluvné dojednania, čím sa pokúša obísť charakter všeobecných obchodných podmienok, ktorých úlohou je len dokresliť vzťahy medzi účastníkmi, nie však zakotviť obligatórnu náležitosť spotrebiteľskej zmluvy, akou je RPMN. V dôsledku takéhoto postupu, t.j. bez systematického, významového a reálneho začlenenia do základného a podpísaného textu zmluvy, nenadobúdajú všeobecné obchodné podmienky povahu zmluvných ustanovení (v užšom slova zmysle).

Pokiaľ ide o posúdenie previazanosti/nesamostatnosti (ktorú odvolateľ už, na rozdiel od predchádzajúcich súdnych konaní, pripustil, hoci zároveň vnútorne protirečivo poukazuje na opačné stanovisko SOI a KS v BB) ZoDS, takýto záver odvolací súd už potvrdil vo svojej rozhodovacej činnosti (10Co/449/2014, resp. 10Co/886/2014). Je následne bez akéhokoľvek právneho významu (ohľadne predmetného záveru) účelová argumentácia odvolateľa, že ZoDS nie je podmienkou uzavretia zmluvy o úvere. Podstatou dotknutého rozhodnutia totiž je, že z vymedzenia práv a povinností ZoDS je zjavné, že jej predmet nemá charakter samostatnej zmluvy. Skutočnosť, či je alebo nie je ZoDS podmienkou uzavretia zmluvy o úvere nemá na jej nesamostatný a nekalý charakter žiadny vplyv/dopad. Už len samotná skutočnosť, že dodávateľ by jednotlivé ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy (navyše vopred naformulované výlučne ním) „vyňal“ zo štandardnej zmluvy (napr. o úvere) a označil ich ako samostatné zmluvy, za účelom zvýšenia odplaty vyžadovanej od spotrebiteľa, (minimálne) vykazuje znaky konania rozporného s dobrými mravmi. Presne k uvedenému smeruje činnosť navrhovateľa v procese uzatvárania zmlúv o úvere. ZoDS totiž definuje obvyklé a úplne bežné úkony súvisiace s evidovaním pohľadávky veriteľa; rozhodne nejde o nadštandardné služby, ako sa snaží tvrdiť navrhovateľ. Vytvorením akejkoľvek druhej odplatnej zmluvy navrhovateľ jednoznačne sledoval zvýšenie vlastného zisku z poskytnutia úveru. Dotknuté služby (napríklad pripomínanie splátok, preberanie úhrad v hotovosti, či upozornenie na termín splátky) nie sú úkonmi, ktoré by mohli mať charakter zvláštnej osobitne spoplatňovanej služby a zároveň slúžia v podstate záujmom navrhovateľa ako veriteľa a nie záujmom dlžníka.

Skutočnosť, že ZoDS predstavovala iba účelovo vyňatú časť zmluvných dojednaní zo zmluvy o úvere do „samostatnej zmluvy“ zodpovedá oprávneniu súdov pri prejednaní súdenej veci posúdiť jej platnosť. V podstate ani nešlo o štandardné skúmanie platnosti zmluvy, ale o vyhodnotenie neakceptovateľnej účelovosti (nekalej praktiky) v postupe dodávateľa/navrhovateľa v procese uzavretia zmluvy o úvere. V zmysle uvedeného považoval odvolací súd argumentáciu súdu prvého stupňa za logickú a konzistentnú. Plnenia, ktoré podľa názoru navrhovateľa mali predstavovať plnenie zo ZoDS, sú (jednoznačne) plneniami súvisiacimi s poskytnutým úverom, preto je nutné zahrnúť do sumy, ktorú odporca zaplatil. Následne platí, že pri takomto charaktere vadnosti samotnej podstaty ZoDS nie je predstaviteľné vyhlásenie/konštatovanie (len) jej čiastočnej neplatnosti, tak ako sa toho domáha navrhovateľ. Napokon, postup okresného súdu pri hodnotení ZoDS predkladanej navrhovateľom v iných konaniach, zodpovedá zneniu § 121 O.s.p., v zmysle ktorého sa nedokazujú skutočností známe súdu z jeho činnosti.

Pokiaľ ide o argumentáciu okresného súdu o dôvodoch, prečo je nevhodný/vadný postup veriteľa, ktorý vyžaduje prevzatie hotovosti pri podpise zmluvy, ide o argumentáciu logickú a vecnú, s ktorou sa odvolací súd stotožnil. Možno záverom dodať, že opodstatnenosť predostretých úvah preukazuje i legislatívny vývoj, ktorý (§ 1 ods. 2 veta druhá aktuálneho znenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) explicitne vylúčil poskytovanie hotovostných spotrebiteľských úverov. Hypotetická úvaha odvolateľa, že dlžníkovi by mohol byť poskytnutý nižší obnos i v prípade odovzdania písomného potvrdenia, je z tohto pohľadu bezpredmetná.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa, ktorými je krajský súd viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.), boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd

prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok v preskúmvanej meritórnej časti ako vecne správny.

Odvolateľ síce napadol aj výrok o trovách konania, svoje odvolanie však osobitne neodôvodnil. Odvolací súd preskúmal závislý výrok o trovách konania a ako vecne správny, zodpovedajúci zásadám (úspechu a návrhovosti) rozhodovania o trovách konania v sporových veciach, ho (rovnako) potvrdil.

Ohľadne trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom konania ich náhradu nepriznal, nakoľko odvolateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný a odporca si trovy odvolacieho konania neuplatnil, fakticky mu ani žiadne nevznikli

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e**